

Mèdia

Carles Porta

PERIODISTA

“Explicar sang no m’interessa, m’interessa la història que hi ha al darrere”

ALEJANDRA PALÉS
BARCELONA

Després de l'èxit televisiu de *Crims*, Carles Porta (Vila-sana, Pla d'Urgell, 1963) engega un nou projecte a Catalunya Ràdio, *El segrest*, un podcast que recorda els mesos de captiveri de Maria Àngels Feliu i que estrena el seu primer episodi avui. Al llarg de cinc setmanes, Porta acostarà als oients els 492 dies de segrest que va patir la farmacèutica d'Olot.

Què diferencia *El segrest* de *Crims*? *Crims* era un projecte televisiu i cada cas era un capítol d'una hora. Això és un podcast de 23 capítols –25 si comptem el *making of*– d'una sola història, explicada amb molt més detall. A *Crims* el punt de mira sempre és el de la policia o la història en global, en el cas d'*El segrest* ho fem des de les vivències de la segrestada. No és el seu punt de vista o les seves opinions, sinó el que ella va explicar que va viure.

¿Es tracta de reproduir una mica l'experiència?

Sí, com reproduir l'experiència. El que ella va explicar just després de sortir del forat, amb les entrevistes que li va fer la Guàrdia Civil durant molt de temps, el judici i altres entrevistes... Tot això és la columna vertebral del relat del podcast.

Per què vau triar aquest cas?

Perquè és un cas únic i perquè, a més, mai s'havia explicat de manera completa. S'havia parlat molt del segrest de Maria Àngels Feliu però mai s'havia fet un relat complet des del dia del segrest fins ara. La perspectiva o el relat viscut per la farmacèutica, la víctima, no s'havia explicat del tot durant tots aquests anys i a mi em va sorprendre. Vaig pensar “Carai, és una història potentíssima”, i si en parles amb la gent, en tenen records molt confusos, perquè hi va haver moltes mentides i especulacions al voltant del cas.

Maria Àngels Feliu viu retirada de la vida pública i dels mitjans.

Fa poc més de dos anys vaig parlar amb ella i em va dir que no en tenia ganes [de parlar de la seva història] i que no li agradava. Em va dir: “Bé, si l'has d'explicar, explica-la i no facis més mal”. Ella havia viscut molt malament totes les especulacions i totes les històries falses, com ara



CCMA

que havia sigut un autosegrest o que era lesbiana... Es van dir una gran quantitat d'animalades que li van fer molt de mal. Durant tots aquests anys l'he estat informant i ella vol que quedi molt clar que no hi ha participat i que no li agrada que es remogui el passat, però és una dona que ha expressat el seu respecte per la llibertat d'informació i expressió. No està contenta però és molt respectuosa. A mi em sap una mica de greu que ara se'n torni a parlar.

És un projecte molt vivencial. Quin grau de cura cal tenir per no traspasar els límits?

Jo sempre em poso el límit de la intimitat. En aquest cas, el que jo explico d'una manera o altra ja s'ha explicat. Dic molt poques coses noves, el que faig és posar-ho en ordre de tal manera que el relat sigui una història ben explicada. No escric això buscant primícies, novetats o sorpreses.

Als Estats Units el *true crime* també és molt popular. ¿T'ha influït la manera de narrar d'allà?

És evident que m'he mirat totes les sèries de *true crime* que hi ha a les plataformes i que m'he llegit molts llibres de no-ficció, i tot això t'acaba influïnt. Ara, si et mires el *30 minuts*



Segrest
“Maria Àngels Feliu ha viscut molt malament les històries falses”

Referents
“M'influencien més l'Espinàs o el Carles Capdevila que una sèrie americana”

de Tor, de l'any 1997, allò ja era un relat de *true crime*. Les influències les xucles de tot arreu, però a mi m'influència molt més un Espinàs o un Carles Capdevila, amb la manera de narrar tan simple i tan senzilla, treballant cada frase, que una sèrie nord-americana. A mi qui realment m'inspira és la gent de prop.

Per què ens atrau la crònica negra?

No ho sé, això ha passat tota la vida. És un gènere que existeix de tota la vida i que sempre ha sigut molt escoltat, molt llegit i vist. Crec que bàsicament és perquè són històries que tenen sempre molta intriga, és un *thriller* permanent, sempre hi ha novetat. Tens personatges molt marcats: la víctima està molt clara, el culpable és dolent. Quan tens elements molts extrems –bons molt bons i dolents molt dolents– i una trama narrativa de *thriller* acostuma a funcionar.

¿Sentim una fascinació pel mal?

Probablement també és un element, aquesta fascinació pel mal i per les coses fosques. Això als informatius és una cosa terrible perquè, si t'hi fixes, el 90% dels informatius i els diaris són coses negatives. En el cas dels crims això ens atreu molt, però

la qüestió està en com ho expliques. Explicar sang perquè sí no m'interessa, m'interessa la història que hi ha al darrere. Aquest és un dels aspectes que van fer que em fixés en el cas de la farmacèutica: hi ha crim però no hi ha sang, no hi ha mort. En canvi, hi ha un grandíssim relat.

No hi ha mort, però sí que hi ha un gran patiment.

Sí, hi ha una víctima claríssima i, a més, d'una manera molt bèstia. Setze mesos tancada en un forat de menys de dos metres quadrats és un suplici terrible. I després hi ha les seqüeles que ha patit i encara pateix avui dia. Però no hi ha mort i no hi ha sang, que és el que normalment atribuïm al *true crime*.

Amb tots els anys que portes treballant aquest tipus d'història, ¿has tret alguna conclusió sobre l'ésser humà i el mal?

Una de les preguntes que costa més respondre és “Per què matem?” Al final, cadascú mata per motivacions diferents, però és curiós que l'espècie humana és l'única que no mata per sobreviure o menjar sinó per altres motivacions: odi, enveja, diners... Som peculiars. No en tinc la resposta. —